

Sygn. akt III AUa 175/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz (spr.) SSA Michał Bober
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Plawgo-Czyż

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. S.

z udziałem zainteresowanego (...) Ł. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt VII U 1983/12

zmienia zaskarżony wyrok i ustala, że wnioskodawczyni M. S. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w (...) Ogólnobudowlane Ł. D. od dnia 02 czerwca 2008r. do dnia 30 czerwca 2012r.

Sygn. akt III AUa 175/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że M. S. u płatnika składek (...) Dom Ogólnobudowlane Ł. D. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu, jako pracownik od 2 czerwca 2008 r. do 8 lipca 2011 r.

Od przedmiotowej decyzji odwołanie wniosła M. S. wskazując, że pracowała dotychczas i nadal pracuje w firmie (...), który nie rozwiązał z nią umowy o pracę do dnia wniesienia przedmiotowego odwołania, tj. 18 maja 2012 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej wniósł o jego oddalenie, wskazując, że decyzję wydano zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2009 r. nr 205, poz. 1585 z zm.) oraz podtrzymując uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z 5 lipca 2012 r. Sąd na podstawie art. 477¹¹ § 1 i 2 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego Ł. D..

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż Ł. D. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ogólnobudowlane Ł. D. w S.. Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt Gzd 6/11, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział VI Gospodarczy orzekł wobec Ł. D. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres trzech lat. Orzeczenie uprawomocniło się 9 lipca 2011 r.

Ubezpieczona M. S. była zatrudniona u zainteresowanego Ł. D. na podstawie umowy o pracę. Obowiązek ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika – zainteresowanego – obejmował ubezpieczoną w okresie od 2 czerwca 2008 r. do 8 lipca 2011 r. tj. od daty wskazanej w zgłoszeniu ubezpieczonej do ubezpieczeń do dnia poprzedzającego prawomocność orzeczenia o zakazie prowadzenia działalności przez płatnika. Podlegała ona ubezpieczeniom społecznym oraz zdrowotnemu, przebywając w spornym okresie na urlopie wychowawczym. Z dniem 30 czerwca 2012 r. rozwiązały się wszystkie umowy o pracę z pracownikami zainteresowanego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej na prośbę pracowników, w tym umowa o pracę ubezpieczonej. Otrzymała ona od płatnika świadectwo pracy. Do momentu rozwiązania umów o pracę ubezpieczona i inni pracownicy świadczyli pracę na rzecz zainteresowanego, opłacane były składki na ubezpieczenie społeczne, pracownicy korzystali ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Płatnik także po dacie prawomocności wspomnianego postanowienia o zakazie prowadzenia przez niego działalności gospodarczej sporządzał i przekazywał do pozwanego organu ubezpieczeniowego dokumenty za siebie oraz za zatrudnionych pracowników związane z ubezpieczeniami – ostatnie za styczeń 2012 r.

Zgodnie z art. 374 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 r. nr 1112 j.t. ze zm.) sąd może orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 373, wobec dłużnika będącego osobą fizyczną, także jeżeli niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa. Pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu ma konstytutywny charakter, gdyż stwarza nowy stan prawny. Konsekwencją orzeczenia tego zakazu jest, iż osoba pozbawiona tych praw nie może podjąć legalnej działalności gospodarczej. Z istoty zakazu orzeczonego w trybie art. 373 cytowanej wyżej ustawy należy przyjąć, że podejmowanie czynności sprzecznej z tym zakazem jest czynnością sprzeczną z prawem. W konsekwencji taka czynność jest nieważna stosownie do art. 58 k.c. Nieważność, o której mowa w tym artykule, jest nieważnością bezwzględną, co oznacza, że czynność prawna nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności z przyczyn wskazanych w art. 58 k.c. powstaje z mocy samego prawa i datuje się od początku tzn. od chwili dokonania czynności. Nieważność czynności prawnej jest skutkiem powszechnym, tzn. działającym wobec wszystkich, co oznacza, że każdy, kto ma w tym interes prawny, może się na nią powołać. Ponadto stan bezwzględnej nieważności czynności prawnej jest brany pod uwagę z urzędu przez organy stosujące prawo.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne, Sąd stanął na stanowisku, że z momentem uprawomocnienia się zakazu prowadzenia przez zainteresowanego działalności gospodarczej na własny rachunek, umowy o pracę zawarte przez niego oraz jego pracowników wygasły z mocy prawa, bez konieczności podejmowania przez nich żadnych czynności ani składania żadnych oświadczeń woli. Sąd zaznaczył, że oświadczenia woli np. w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę, czy jej wypowiedzenia złożone przez Ł. D. po dniu 8 lipca 2011 r. dotknięte byłyby sankcją nieważności.

W związku z tym uznać należało, że musiały one ustać z mocy prawa czyli wygasnąć, pomimo być może odmiennej woli stron stosunku pracy. W ocenie Sądu po dniu 8 lipca 2011 r. zainteresowany nie mógł wykonywać żadnych czynności prawnych ani składać żadnych oświadczeń woli związanych z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą, gdyż miał całkowity i bezwzględny zakaz jej prowadzenia.

A skoro tak, to stosunek pracy w przedmiotowej sprawie, pomiędzy płatnikiem jako pracodawcą a ubezpieczoną jako pracownikiem, ustał w dniu 8 lipca 2011 r. z mocy prawa.

Ze względów wskazanych powyżej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiodła M. S. zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa poprzez przyjęcie, iż w świetle art. 58 § 1 k.c. umowa o pracę, łącząca skarżącą z zainteresowanym w chwili uprawomocnienia się orzeczenia pozbawiającego tego ostatniego prawa do prowadzenia działalności gospodarczej, wygasła. Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawczyni wskazała, iż pogląd Sądu dotyczący zastosowania do niniejszej sprawy podstawy prawnej z art. 58 § 1 k.c. jest nieprawidłowy. Podkreśliła, że na gruncie prawa pracy orzeczenie zakazujące prowadzenia działalności gospodarczej nie wywiera skutków w postaci uznania nieważności czynności prawnych dla umów już zawartych. Kodeks Pracy, co należy podkreślić enumeratywnie wylicza podstawy wygaśnięcia umów o pracę w art. 63, przy czym ustawa - prawo upadłościowe i naprawcze nie jest przepisem szczególnym w rozumieniu art. 63 k.p.

Skarżąca stoi na stanowisku, że sfera prawa pracy i wynikających stąd zobowiązań jest niezależna od orzeczenia zakazującego prowadzenia działalności i nie można w tym wypadku tak jak Sąd zastosować podejścia a priori albowiem wykluczona byłaby i z mocy prawa nieważna umowa zawarta z osobą pozbawioną prawa do prowadzenia działalności lub choćby umowa z osobą mającą zamknąć sprawy przedsiębiorstwa takiej osoby.

Chybione jest więc wskazanie przepisu art. 58 § 1 k.c., gdyż przepis ten nie może dotyczyć umów już zawartych, ważnych w chwili zawarcia, bowiem jego sens musiałby spowodować uznanie umów za nieważne od początku. Tymczasem polskie prawo nie przewiduje „powstania nieważności” w trakcie trwania umowy a do takiej konstrukcji prawnej przychylił się Sąd Okręgowy.

Skarżąca zaznaczyła, iż w sferze prawa pracy, orzeczenie dotyczące zakazu prowadzenia działalności nie wywarło sugerowanych przez Sąd skutków. Oczywiście przedsiębiorca winien we własnym interesie zadbać o wydanie stosownych decyzji w związku z zakazem, lecz skoro to nie nastąpiło to z punktu widzenia choćby roszczeń pracowniczych po stronie pracowników nadal one istnieją, jak chociażby roszczenie o zapłatę. Skoro zatem istnieją roszczenia pracownicze związane z wypłatą wynagrodzeń, to tym samym istnieje nie odłącznie z nimi związany obowiązek osoby zatrudniającej do zapłaty składek i innych należności publicznoprawnych.

Z przyczyn wskazanych powyżej, skarżąca wniosła o uwzględnienie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni zasługiwała na uwzględnienie.

Analizując trafność podniesionych przez skarżącą zarzutów Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że są one prawidłowe i celne, w konsekwencji czego dokonał zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia, uznając ostatecznie, że wnioskodawczyni M. S. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w (...) Ogólnobudowlane Ł. D. od dnia 2 czerwca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.

Tytułem wstępu podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776). Jednocześnie Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że Sąd I instancji pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych dokonał nieprawidłowej subsumcji prawnej w zakresie, w jakim poddał ocenie skutki orzeczenia wobec Ł. D. zakazu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a zwłaszcza w kwestii sposobu rozwiązania łączącej zainteresowanego z wnioskodawczynią umowy o pracę, co ostatecznie skutkowało wydaniem błędnego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Przepisy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy wprowadzają obowiązek, w odniesieniu do pracowników, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Z kolei art. 13 pkt 1 ustawy stanowi, iż obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne będące pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie M. S. została zatrudniona przez Ł. D. w ramach umowy o pracę i od dnia 2 czerwca 2008 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu łączącego ją z zainteresowanym (...) Ł. D. w S., stosunku pracy. Pracodawca - co pozostawało w sprawie poza sporem - zgłosił wnioskodawczynię do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i wypłacał jej wynagrodzenie.

Wnioskodawczyni - w toku postępowania pierwszoinstancyjnego - wyjaśniła, że w okresie od 9 grudnia 2010 r. do 30 czerwca 2012 r. przebywała na urlopie wychowawczym, przy czym pozwany decyzją nr 90/2012 poinformował ją, że podlegała ubezpieczeniom społecznym jedynie do 8 lipca 2011 r. Ubezpieczona zaznaczyła, że w jej ocenie stanowisko organu ubezpieczeniowego nie jest trafne, albowiem pozostawała w stosunku pracy z zainteresowanym aż do 30 czerwca 2012 r., tj. do dnia likwidacji zakładu pracy.

W ocenie Sądu, skarżąca bezspornie wykazała w sposób racjonalny, logiczny i spójny, iż była zatrudniona u zainteresowanego od 2 czerwca 2008 r. do 30 czerwca 2012 r., w ramach umowy o pracę, przy czym w okresie od 9 grudnia 2010 r. do 30 czerwca 2012 r. przebywała na urlopie wychowawczym. A skoro tak, to nie ulega wątpliwości, iż w okresie od 9 grudnia 2010 r. do 30 czerwca 2012 r. - zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, jako osoba fizyczna, która na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej jest osobą przebywającą na urlopie wychowawczym. Nadto we wskazanym okresie wnioskodawczyni - zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 32 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2008 r., Nr 164, poz.1027 ze zm.) podlegała ubezpieczeniu zdrowotnemu, jako osoba korzystająca z urlopu wychowawczego niepodlegająca obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu.

Powyższej sytuacji w żadnej mierze nie zmienił fakt, iż postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku VI Wydziału Gospodarczego z dnia 2 czerwca 2011 r. (sygn. akt VI Gzd 6/11) został w stosunku do Ł. D. orzeczony zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres trzech lat, który to zakaz Sąd Okręgowy w Gdańsku, zaskarżonym w niniejszej sprawie wyrokiem, uznał za jednoznaczny z wygaśnięciem łączącej Ł. D. z M. S. umowy o pracę.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z art. 374 ust 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 Nr 175, poz. 1361 z zm.) sąd może orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 373, wobec dłużnika będącego osobą fizyczną, także jeżeli niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa. Jednocześnie podkreślić należy, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji, z momentem uprawomocnienia się zakazu prowadzenia przez daną osobę działalności gospodarczej na własny rachunek - w analizowanym przypadku przez zainteresowanego Ł. D. - umowy o pracę zawarte przez niego z pracownikami nie wygasły z mocy prawa. Wygaśnięcie umowy o pracę (stosunku pracy) następuje bowiem z chwilą

spełnienia się okoliczności, z którymi prawo wiąże skutek w postaci ustania stosunku pracy. Są to inne zdarzenia niż oświadczenia woli, gdyż w przypadku oświadczeń kodeks pracy używa określenia „rozwiązanie umowy” (art. 30 § 1 k.p.). Wypadki wygaśnięcia umowy o pracę określone zostały zarówno w przepisach Kodeksu pracy, jak i w pozakodeksowych przepisach prawa pracy. Przepisy te uzależniają powstanie skutku w postaci wygaśnięcia stosunku pracy m.in. od zaistnienia następujących zdarzeń: niezgłoszenia przez pracownika powrotu do pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia z odbywania zasadniczej służby wojskowej (art. 122 ust. 1 ustawy z 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP - t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 205, ze zm.), powołania pracownika do zawodowej służby wojskowej (art. 19 ust. 3 ustawy z 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych - t.j. Dz. U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55, ze zm.), wykreślenia przedsiębiorstwa państwowego z rejestru przedsiębiorstw państwowych - w dacie wykreślenia wygasa stosunek pracy dyrektora przedsiębiorstwa państwowego oraz pracowników zatrudnionych na podstawie powołania (art. 6 ust. 3 ustawy z 30.08.1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych - t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.), odmowy złożenia ślubowania, zrzeczenia się obywatelstwa polskiego, orzeczenia kary dyscyplinarnej, wydalenia ze służby cywilnej (patrz art. 60 ustawy z 18.12.1998 r. o służbie cywilnej - Dz. U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, ze zm.). Szczególne przypadki wygaśnięcia stosunku pracy dotyczą nauczycieli oraz nauczycieli akademickich. Wygaśnięcie stosunku pracy przewidują też niektóre inne przepisy szczególne, które ten tryb ustania stosunku pracy łączą z wydaleniem ze służby oraz pozbawieniem praw publicznych lub utratą polskiego obywatelstwa. Spółdzielnia może doprowadzić do ustania spółdzielczej umowy o pracę z członkiem spółdzielni tylko w drodze wykluczenia go ze spółdzielni. Z chwilą bowiem ustania członkostwa zgodnie z art. 186 § 1 Prawa spółdzielczego wygasa spółdzielcza umowa o pracę (por. wyr. S.A. z 23.06.1995 r., III APr 21/95, Pr. Pracy 1996/3/47). Kodeks pracy przewiduje także wygaśnięcie stosunku pracy w przypadku śmierci pracownika, pracodawcy, z upływem trzech miesięcy nieobecności pracownika w pracy z powodu tymczasowego aresztowania (art. 66 k.p.), jak również niezgłoszenia przez pracownika powrotu do pracodawcy, który zatrudnił go w chwili wyboru w terminie siedmiu dni od ustania stosunku pracy z wyboru (art. 74 k.p.).

Jednocześnie - jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy wyroku z dnia 5 września 2001 r., (I PKN 830/00, OSNP 2003, nr 15, poz. 355) - wykreślenie osoby fizycznej z ewidencji działalności gospodarczej nie jest likwidacją pracodawcy w rozumieniu art. 41¹ k.p., przy czym nawet likwidacja pracodawcy nie jest zdarzeniem powodującym wygaśnięcie umowy o pracę. Wyjaśnić bowiem należy, że podmiotem zatrudniającym pracowników jest przedsiębiorca - osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, nie zaś "działalność gospodarcza" lub miejsce jej prowadzenia - zakład pracy w znaczeniu przedmiotowym. Zainteresowany z dniem uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2011 r. orzekającego w stosunku do Ł. D. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek na okres trzech lat, nie przestał być zatem pracodawcą. A skoro tak, to wskazane zdarzenie nie mogło prowadzić do wygaśnięcia łączącego strony stosunku prawnego (w kodeksie pracy brak jest uregulowań, które wskazywałyby, iż umowa o pracę wygasa z dniem uprawomocnienia się postanowienia o zakazie prowadzenia działalności przez pracodawcę), który de facto ustał dopiero w dniu 30 czerwca 2012 r. w drodze rozwiązania z wnioskodawczynią umowy o pracę z powodu likwidacji pracodawcy.

Mając na uwadze powyższe za uprawniony uznać należało zaprezentowany przez skarżącą w apelacji pogląd, iż na gruncie prawa pracy orzeczenie zakazujące prowadzenia działalności gospodarczej nie wywiera skutków w postaci uznania nieważności czynności prawnych dla umów już zawartych, dlatego też przepis art. 58 k.c., na który powołał się zarówno pozwany w odpowiedzi na odwołanie, jak i Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, nie znajduje w omawianej sprawie zastosowania.

Reasumując powyższe wskazać należy, iż stosunek pracy łączący M. S. z (...) Dom Ogólnobudowlane Ł. D. nie ustał w dniu 8 lipca 2011 r. z mocy prawa (tj. z dniem poprzedzającym datę uprawomocnienia się orzeczenia Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt VI Gzd 6/11), lecz uległ rozwiązaniu dopiero w dniu 30 czerwca 2012 r. (na skutek likwidacji zakładu pracy), co skutkowało uznaniem, iż wnioskodawczyni w okresie od 2 czerwca 2008 r. do 30 czerwca 2012 r. podlegała obowiązkowo, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 155 ze zm.) ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz - z mocy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy - ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu, z wyłączeniem

okresu przebywania na urlopie wychowawczym, kiedy to podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym (art. 6 ust. 1 pkt 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) oraz zdrowotnemu (art. 66 ust. 1 pkt 32 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych).

Mając na uwadze dokonane ustalenia i rozważania oraz podzielając stanowisko wnioskodawczynie zaprezentowane w apelacji Sąd Odwoławczy, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.